

KUKA

Egy hajnalon rám bízta versét, mintha nem ismerne,
mintha nem tudná, milyen rövid az eszem,
én persze elfelejtettem, legfeljebb egy-egy szó
ötlött föl, amikor számonkérte, próbáltam
megerőltetni agyamat, nagy nehezen összeállt
az utolsó sor, vagy amit én annak gondoltam,
de ettől ő még zaklatottabb lett, hiába kínáltam
szekszárdi vörösborral, vajdasági pálinkával,
hiába érveltem, az élet mégiscsak fontosabb,
mint az irodalom, úgy nézett rám, akár elzüllött
apjára egy hollywoodi színész, keserűen szidtam
ostobaságomat, a végén még azt is elfelejtem,
hogy csütörtökönként ki kell húznom a ház elé a kukát.

CÉRNA

Időről időre elszakadt a cérnám, s üvöltöttem,
igaz, nem gyakorta, de szégyenemhez éppen elégszer,
csak a dühömré emlékeztem, nem találtam hozzá
szavakat, így aztán rá bíztam megírásukat, kéretlen
tanúra, mert hát ő hallhatta torz hangomat a szomszéd
utcából, a lépcsőházból, furcsamód végtelennek tűnő
türelmességem jelentette a csapdát, ostobán hitegettem
magamat, hogy fölül tudok emelkedni irritáló helyzeteken,
sértéseken és butaságokon, őrizgettem a szelíd ember
képét, még barátom sem tudott jobb belátásra bírni,
szinte elismerően nyugtázta, vannak indulataim,
hiába olvasom századszorra is a pontos tanúvallomást,
gondolatban, minden vélt okosságomat latba vetve, merev
ujjakkal csomózgatom a visszavonhatatlanul elszakadt cérnát.